

Vàlius: «La nostra idea de fons és reivindicar l'art programàtic»

Els barcelonins presenten el seu cinquè treball discogràfic en format digital i pòster

vàlius | Irene Visa

El duet barceloní de cançó punk **vàlius**, format per Gerard Segura (guitarra) i Pol Serrahima (bateria), presenta avui el seu nou EP titulat *Obligació* (The Indian Runners, 2021). Potser el més sorprenent d'aquest nou treball, format per 4 cançons breus, és el seu format. A part de la seva edició digital, que es pot escoltar ja a totes les plataformes, el disc també compta amb una edició física limitada en format pòster.

El pòster, que inclou les lletres, els crèdits, i algunes reflexions i justificacions del treball, està inspirat en el Pla de campanya publicitària per a la formació d'una psicosi instauradora de la nova Ibèria, del Comissariat de propaganda de la Generalitat Catalunya. Aquest organisme, creat el 1936, tenia com a objectiu emprar els avenços pioners de la psicologia i la publicitat en defensa de la República.

Per què vau decidir agafar el format del pòster com a l'element conceptual central del treball?

Produir un disc en vinil és molt car i corre el risc de generar bastant pèrdua per a la discogràfica, especialment en les circumstàncies actuals (sense concerts, amb menys ocasions de fer promoció, etc.). Produir-lo en CD és molt més barat, però en un moment que encara hi ha menys reproductors de CDs que de vinil, ens va semblar una mica superflu: molt plàstic per a no res, ja

que al final qui escolti l'EP ho farà a YouTube, Bandcamp, Spotify, etc. Malgrat tot, volíem que sortís en algun format físic i ja havíem començat el disseny de la portada basant-nos en un cartell de la Guerra Civil, que a més ens permetia posar-hi força text, cosa que també ens venia de gust, perquè som un grup de lletres. Així que ens va semblar que fer un cartell era bona idea.

Com va sorgir la idea de fer el pòster basat en el disseny del pòster del 36 del Comissariat de Propaganda?

La nostra idea de fons és reivindicar l'art programàtic, una mica a la contra del que creiem que ha estat la tendència generalitzada en els darrers trenta o quaranta anys. En aquestes darreres dècades, fa la sensació que bona part (o la major part) dels recursos que les societats dediquen a la creació han anat sostenint l'entreteniment superficial, l'autoexpressió o la filigrana tècnica (per no parlar de la part que se'n va a sostenir intermediaris que, a banda d'anar a reunions, fer-se els importants i tancar tractes, no sabem ben bé què fan). "Propaganda" és una paraula molt desprestigiada per raons que coneixem bé (i tenen tot el sentit), però no hem d'oblidar que, al capdavant, tot discurs és propaganda. I ens agrada la idea, molt dels anys 20 i 30, de, com a mínim, ser-ne conscients.

Per què tituleu el treball 'Obligació'? Us sentiu obligats per vosaltres mateixos a expressar les vostres idees i pensaments?

Sí, aquesta és la idea. Ningú no fa diners amb nosaltres... Amb prou feines en fem nosaltres! I això vol dir que ningú ens obliga a fer res del que fem. Per tant, si ho fem és perquè ens hi obliguem, i la veritat és que recomanem vivament deixar de pensar en ximpleries com ara "tenir talent" i obligar-se a fer coses, ni que sigui per boicotejar les obligacions que imposa el món laboral.

Sovint citeu a Adam Curtis per explicar que els poders han aconseguit substituir els plans socials utòpics per l'entreteniment, l'expressió individual i la funció decorativa. Creieu que la forma de produir i consumir música actual fomenta aquestes idees? Quina funció juga la música dins de tot el sistema actual?

Creiem que, efectivament, encara és massa habitual "consumir" cultura i prou, i això sovint reforça aquestes idees. Amb la tecnologia de què disposem, els hàbits de relació amb la música podrien ser molt més horitzontals, però encara ens pesen els vells costums, suposo. En certs sentits, pel que fa a la producció, s'ha anat una mica cap a aquesta horitzontalitat (no crec que **vàlius** hagués existit en l'era preinternet, en què calia molt més esforç per tirar endavant un projecte no rendible econòmicament). Al capdavant, la qüestió és no creure's ningú que digui que les coses són d'una manera, i mirar d'aprofitar els avenços tecnològics a favor teu. Això, i adonar-se que les coses canvien molt ràpid en la superfície, però molt lentament en l'estructura profunda, i que qualsevol canvi requereix anys (dècades, segles!) de guerra de guerrilles intel·lectual.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6pAAnYXcLPo>

Us heu plantejat ampliar la formació? Per exemple, incorporar un baixista?

És una pregunta que ens han fet molt, però no, tot i que vam ser tres (dues guitarres i bateria), **vàlius** som dues persones que conformem una tercera entitat, una cosa una mica trinitària i que té veu pròpia amb què parla a les entrevistes, per exemple. En principi així quedarà. Això sí, ens encanta fer col·laboracions: regularment cantem -o cantàvem- amb la **Carlota Serrahima** (germana del Pol i cantant d'**El Pèsol Feréstec**); tenim a l'espera un projecte amb un elenc de poetes i glossadores (**vàlius** contra el Negoci); i fa un parell d'anys que acompanyem **Vladivostok**, el duet de poesia i melodia de Maria Callís i Irene Fontdevila.